

i Drømme og fantastiske Forestillinger, der ere absolut uigjennemførlige. — Man har ment, at Flertallet fra sit Standpunkt kunde været gaact en anden Vej, end her er foreslaaet. Man kunde, efterat man var naaet til den Erkjendelse, at Kjøbenhavns Befæstning af militære og finantzielle Hensyn, fra et politisk og fra forskjellige andre Synspunkter er et for vort Land og for vort Folk uoverkommeligt Skridt, — efterat man var naaet til den Overbevisning, siger jeg, kunde man have udsett det Punkt af Planen og derimod fremsat Forslag for Thinget om at bevilge stykkevis visse andre Dele af de foreslaaede Forsvarsforanstaltninger. (Monrad: Hør!) Det høitærede Medlem for Middelfart siger Hør; han har tidligere ogsaa taget Ordet netop for denne Fremgangsmaade. Men jeg skal sige det høie Thing, hvorfor Flertallet har anset det for at være en urigtig Fremgangsmaade. En Forsvarsplan som saadan er ikke et Kongregat af enkelte Stumper og Stykker. Den er en Organisme af den Bestaffenhed, at det er umuligt at skære noget væsentligt Ved ud af den, uden at det, der bliver til Rest, er i og for sig utjenligt og ulevedygtigt. Det er jo indlysende, at den Plan, som foreligger nu fra Regjeringens Side, har Kjøbenhavns Befæstning som sit Hoved, som sin Sjæl, alle andre Foranstaltninger, der ere foreslaaede ved Siden, ere kun at betragte som indledende Foranstaltninger til den Kamp, der endelig tænkes afgjørende udkæmpet ved Kjøbenhavns Volde. Derfor vilde det være netop at skære Hovedet og Sjælen bort af Forsvarsplanen, dersom man vilde bortskære dette og saa forsøge paa at gennemføre Resten; men en Forsvarsplan som saadan omfatter ikke alene Fæstningsforanstaltninger, men omfatter og maa omfatte Organisationen af vort hele Forsvarsvæsen saavel det levende som det døde. Det er jo nemlig klart, at man ikke er istand til at skabe noget Hele, skabe noget Sammenhængende, før man kan sammenarbejde det under et enkelt, fælleds og samlet Synspunkt. Jeg tror derfor, at det vilde være at gjøre Dødt værre, at bringe Forvirring til Forvirring, dersom man vilde forsøge at udfylke det saaledes, at man ikke vidste, hvilket Maal det var, men endelig til Syvende og sidst tilstræbte. Men en saadan Forsvarsplan, som jo altsaa i omfattende Forstand stillede Forsvarets Maal og afveiede dets Midler, har Udvalgets Flertal maattet erkjende her at ligge udenfor dets Opgave og ogsaa at ligge over dets Evner. Det er umuligt at stille en saadan Fordring til et parlamentarisk Udvalg, som selvfølgerlig over-

for denne Opgave maatte komme til at savne ikke alene Medvirkning fra de militære Autoriteter, men ogsaa i og for sig den Sagskundskab, som naturligvis er nødvendig for at kunne opstille Noget, der virkelig svarede til Niemedet. Jeg skal nu med Hensyn til Fremstillingen og Opfattelsen af Regjeringens Forsvarsplans Hovedpunkt, nemlig Kjøbenhavns Befæstning, henvise til den af Flertallet afgivne Betænkning. Jeg skal i den Henseende afvente, hvilke Udtalelser der maatte falde fra anden Side, om der saa for mig som Flertallets Ordfører maatte blive Anledning til at komme dybere ind derpaa siden, og jeg skal i saa Henseende ogsaa afvente Motiveringen af de af de forskjellige Mindretal stillede, noget forskellige Forslag om Behandlingsmaaden af Sagen.

Det ærede Mindretal har bebrejdet Flertallet, at dette i sin historiske Fremstilling af denne Sags tidligere Gang og Udvikling ikke har kunnet finde, hvad jeg vilde kalde en Ariadnestraad i alle de mange Forslags Labyrinth, ikke har kunnet undskyldte Regjeringens vistnok ogsaa fra deres Side anerkjendte noget vællende Optraeden i disse Forhold; de have anset over, at Flertallet ikke har kunnet fremstille en Historie, der skulde kunne dække denue Regjering og de tidligere Regjeringers Optraeden i Sagen. Det har Flertallet ganske vist ikke kunnet, fordi Historien taler saa afgjørende i modsat Retning. Flertallet har ganske vist fundet en Traad i alle disse mange Forhandlinger, der ere gaaede forud, men denne Traad har fortrinnsvis ført os til at se et Billede af en endogsaa under denne Regjering sjelden Ansvarsløshed. Vi vide det, vi kjende det fra mange andre Omraader, fra Lovgivningen og fra Administrationen, men det synes, som om Forsvarsvæsenet netop i denne Regjering's Haand er bleven særlig det Omraade, hvorpaa Ansvarsløsheden har kunnet tumle sig friest. Dengang, den nuværende Regjering tiltraadte, havde man en vis Forudsølelse af at komme til at staa overfor en kraftig Regjering, og da denne Regjering gjorde Forsvarsagen til sit Program, saa lovede alle Forsvarsfagene Venner sig ogsaa et Udbytte og et stort Udbytte af Arbejdet for dette Program. En Regjering, der havde været sig sit fulde Ansvar ogsaa overfor denne Sag bevidst, vilde have taget den under en moden Overveelse, vilde have veiet alle Hensyn, baade Forsvarets Hensyn og Hensynet til Rigsdagen, til hvad der i Virkeligheden kunde ventes at føres igjennem, og naar den under Overveelsen af alle disse Hensyn havde dannet sig en bestemt Plan, som den bar oppe med sin ful-